

O MIKI MIŠKI

Lani 28. septembra je minilo osem let, kar se je prvič pokazala v kinu na platnu slovita M i k i m i š k a, ljubljenska vseh mladih obiskovalcev filmskih predstav, oseba, ki jo tudi odrasli kaj radi gledajo, saj vzbuja, kjer se pokaže, samo veselje in zabavo. Je to prav za prav kričav, skakljajoč črnc, ki mu v Ameriki, njegovi domovini, pravijo Mickey Mouse (Miki miška). Kdo je ne pozna, kdo se ni že od srca nasmejal njenim veselim dogodivščinam, njeni izredni gibčnosti, iznajdljivosti, iskreni hudomušnosti, prijazni pristrčnosti? Miki miška pa res tudi ni karsibodi: ima značaj, kremenit, blag značaj. Sovražnica je tobaka in alkoholnih pijač, odklanja krutost in nasilje, ljubi poštenje in skromnost, in če razžali včasih svojega tovariša, se kmalu lepo opraviči in spravi z njim. Je tudi zelo dostojna in prikupna, lepo vzgojena, dobrosrčna.

Vse te lastnosti — pa seveda ne v tako veliki meri — ima tudi njen duhovni oče, ameriški slikar Walt Disney, ki šteje danes šest in trideset let in velja v Hollywoodu, mestu filmske veleindustrije, za nekakšno bajno osebnost. Skromni, vitki, zamišljeni umetnik se le redkokdaj pokaže v družbi ali v kakem kinu. Oblači se okusno, toda preprosto in odklanja vsako prisiljeno našemljenost. Z mislijo, da bi premikajoče se karikature (spacene, šaljive slike) prikazoval na platnu v kinu, se je na tihem ukvarjal že med svetovno vojno, ko je kot voznik služil v neki vojaški bolnici. Po vojni se je skromno preživljal s slikanjem. Delal je v neki prazni garaži (shrambi za avtomobile). Vendarle pa ni bil pri risanju čisto sam. Tista skednju podobna garaža je bila polna cvilečih miši. Prijazne, radovedne, družne živalce so risarju preganjale ure dolgočasje in se čisto udomačile poleg njega. Neka

vljudna, šegava miška, pogumnejša od svojih tovarišic, mu je postala izjemna prijateljica. Walt Disney jo je v svoji šaljivosti slovesno imenoval Miki in tako je nastal naslov pozneje tako slovitega filma. Walt Disney sploh rad daje živalim imena. Tako na primer v njegovem filmu »Neumne simfonije« nastopajo raca Donald, kužek Pluto, krava Klarabela itd.

Danes je pri izdelovanju raznih filmov Miki miške zaposlenih do 400 ljudi na mesec. Od teh je kakih 300 umetnikov igralcev, ostali pa so risarji, glasbeniki in fotografi. Tak film zahteva namreč neizmerno število risb. Za kratek prizor na platnu, ki traja kakih šest minut, potrebujejo do 10.000 različnih risb.

Walt Disney si z risanjem ne da mnogo opravka, pač pa se zelo napeto ukvarja z godbo. Po trije godbeniki sede vedno v njegovem ateljeju in skrbno izbirajo zvoke, ki morajo biti v skladu z dejanjem na platnu. Če Miki miška pleše, se morajo njeni nožni prsti v pravilnem ritmu dotikati tal. Risar in muzik morata skrbno paziti na to, da vsak zvok pade ob primernem času in na primernem mestu. Zagonetni, tenko cvileči glas miške pa izvaja slikar Disney vedno sam.

Filmi z Miki miško donajajo velike vsote, vendar pa bi z njimi ne mogli kriti ogromnih stroškov za izdelovanje teh izredno dragih filmov, če bi Disneyu njegova podjetna miška ne donajala stotisočev dolarjev kot reklamno sredstvo, ki se ga poslužuje nad 100 industrijskih tvrdk, Miki miško dobiš namreč v Ameriki kot varstveno in reklamno znamko tako na cenениh bazarskih predmetih kakor tudi v zlato ali platino vdelano na dragotinah, ki stanejo do 300 dolarjev (12.000 dinarjev). Jedilna oprema, indijanski čevlji, sladčice, glasbila, zrcala, porcelan, steklenice, gramofonske plošče, radio aparati, razglednice, milo, električni vlakci,

športni pribor, perilo itd., vse to se ponša s podobo povsod pričujoče, prikupne Miki miške. In vse to prinaša v blagajno slikarja Walta Disneya ogromen dobiček.

Kako je pa ta svetovno znana miška povsod priljubljena, dokazu-

je k sklepu dejstvo, da je lani nje-
ne vesele filmske dogodivščine in
poredne vragolije občudovalo na
vsem svetu 468 milijonov gledal-
cev, to je več ko tridesetkratno šte-
vilo prebivalcev naše Jugoslavije.

Gr. K.

DRAŽBA

LUŽIŠKO-SRBSKA HUMORESKA

»V Žabnici bo jutri dražba!« so govorili mašarji na poti domov. »Kmet Tulak se je vdal pijači in se radi tega tako zadolžil, da mu pojde na boben hiša, poslopja in vse orodje!« — »Hm, potem bom šel tudi jaz tja!« si je mislil Konovičan Fumfak, »morda bom kaj poceni kupil. Slišal sem, da ima Tulak kamenito korito za hlev; to bi bilo nekaj zame — le škoda, da ne utegnem skočiti tja!«

Po sreči je naletel na strica Patoka. »Stričko!« mu je dejal, »jutri bo v Žabnici dražba: rad bi šel tja, toda nedostaja mi časa. Bodi tako ljubezniv in dobrohoten pa ponujaj zame za kamenito hlevsko korito. Rabil bi ga za svoje gospodarstvo!« —

»O, prav rad! Zanesi se name!« mu je odgovoril boter. Ko je prišel domov, je o stvari še enkrat premislil. »Neumnost!« si je dejal, »kaj bi sam lazil tja?« — Šel je k svojemu sosedu, ki so ga radi njegove krščanske ljubezni imenovali »Turka«. — »Čuj, stric sosed!« ga je ogovoril, »ti pojdeš gotovo jutri na dražbo. Kupi zame kamenite jasli, dober moj znanec bi jih rad imel!«

Drugi dan zgodaj se je Fumfak spomnil, da vendar utegne sam na dražbo. Prišel je v Žabnico: mnogo ljudi je bilo že zbranih, toda strica Patoka ni bilo. »Glej ga no, lep stric je ta Patok!« je pomislil Fumfak. »Še dobro, da sem sam prišel; na druge se ne moreš nikoli zanesti! Lepo pa ni napravil: obetal je in obljubljal, pa ni držal besede!«

Dražba se je pričela. Malo so kupovali. »Kamenito korito!« nenadoma

zakliče klicar. Fumfak ponudi — Turek tudi. »Oho, ti me hočeš prekositi? To se ti ne bo posrečilo!« si misli Fumfak in draži dalje — Turek mu pa nabija. Že sta prispela na osem tolarjev. »Umazani cigan! Mene ne boš ujel!« mrmra Fumfak in ponuja: »Devet!« — »Deset!« — je pridral Turek in si mislil: »Meni tako in tako ne bo treba plačati!« — »Enajst!« je vpil Turek. Ljudje so se smejali — zastonj — razjarjenca sta gonila naprej: 13, 14, 15, 16! — »No, čakaj, tebe bi rad napojil, da boš imel posla kot piškur v blatu!« je pihal Fumfak in ponudil 20! »Ena in dvajset!« je kriknil Turek. »Kar vzemi ga!« se je zarežal Fumfak. »Ena in dvajset!« je oglašal klicar, »v prvo, drugo in v tretje.« Kladivo je udarilo, korito je bilo Turkovo. »Bedak!« so govorili ljudje, »kako moreš tako brez pameti dražiti, korito ni vredno niti pol tolarja!« — »Hihihi! To ga bo izmodrilo! Hihihi!« — Vse nadaljnje puščaje v nemar, se vleče Fumfak domov. Drugi dan je prišel stric Patok s koritom k Fumfaku.

»Poglej, ljubi stričko, dobro sem skrbel zate!« je rekel s smehljajem.

»Kaj? Saj sploh nisi bil na dražbil!« je odgovoril začudeno Fumfak.

»Nisem utegnil, toda moj sosed me je zastopal in ga kupil.« —

Fumfak je na široko odprl usta. Beseda se mu je zataknila v grlu. Hipoma je popadel strica in korito in vrgel oboje skozi vrata. Stric se je sicer še pobral, toda korito je obležalo razbito na tleh.

In 21 tolarjev? Fumfak jih pač ni hotel plačati, ko pa je vzela stvar v pretres policija, jih je rad odbrenkal.

A. Debeljak.